

Voor wie niet vertrouwd is met het Gents, een schoongemaakte versie van vertelseltje nummer vier, onderschriften doen we niet:

DE ERFENIS

Ik ga eens wat vertellen.

Ik heb een mooie jeugd gehad. Heel de santeboetiek. Ik had een mooi broske, meestal een goed rapport, in de muziekschool Guido Schieffer op zijn viool horen spelen en ik zingen in de kerk, bij de welpen Joris van de Jegpep "O when the saints" horen blazen op een plastic buis, elk jaar een paar nieuwe pantoffels en maar een keer een oorveeg van meester Simoens.

We woonden met een familie van 9 kinderen in een huis met een dak van De Taeye, maar in feite was er plaats genoeg. Tot dat er op een dag vrachtwagen voor de deur stond, een verhuiswagen met een erfenis, een inboedel van eenn verre oom.

Eerst kwamen er 26 piedestallekes uit, allemaal in de tuin. Een hoop kleerkasten, gedemonteerd, daarvan hebben we een hindernispiste gemaakt om met onze fietsen overheen te rijden.

En dan een hele winkel met beeldjes en oude boeken, de meeste over geneeskunde, vele met een gaatje waar de bibliotheken hun stempel zetten. Er was een dynamo bij om electroshocks te zetten, die heb ik gedemonteerd en niet meer in mekaar gekregen. Ik las in een boek over gure psychologische ziektes gelijk " Van masturberen word je doof. Wat zeg je? Dat ge van masturberen doof wordt."

Er was ook een blikken doosje, met oude munten. Indertijd was men nog niet zo bezig met antiek en mijn moeder heeft dat doosje weggegeven aan de bureu. Hun zoon is nu een autoriteit in de numismatiek en schrijft er zelfs artikels over, dank zij dat doosje.

Wij hebben ook veel dingen in de tuin begraven , voor schattenjacht.

Jaren later, de dag dat ik afgestudeerd was aan de universiteit heb ik nog een wafelijzer opgegraven.

Waarom dat ik een put maakte? Ik had mijn diploma, mijn ticket voor weinig werken en veel verdienen, mijn cursussen had ik dan niet meer nodig, ik heb ze dus in die put opgebrand, er met dat wafelijzer een beetje in geroerd en de put weer dichtgegooid.

En dan was de jeugd voorbij.

Voor dat ik over mijn truken begin heb ik nog tijd voor een woordspelletje , van Guido Gezelle, gepubliceerd in de gazette van de Gense sossiteit:

“De eerste keer ging het niet , maar den tweede keer ging het van de eerste keer.”

Een doordenker.

Den Truuc

Traditional

Ik ben soms benauwd om mijn ogen open te doen
Als mijn hoest mij wakker maakt
Ik struikel op mijn sletsen over het tapijt
Binst dat mijne rug kraakt en piept
Ik zie dat mijne spiegel van mijn ogen wreed verschiet
Als hij daar de wereld ziet.

Tons doe ik den truuc die spoken deure sjast
Die de misère buiten houdt
Ik beeld mij in dat de wereld proper wordt
Dat Ghandi hier den boel verbouwt
Dat de leer van jesus christus luid gezongen wordt
En iedereen iedereen vertrouwt

Ik beeld mij in dat ik in een zantje zit
Dat links en groen malkaar bemint
Ik droom dat politiekers goede mensen zijn
Dat de gantoise altijd wint
Dat mijne rugge en mijn heupe weer goede maten zijn
Ik droom dat het schoon liedje begint

